

A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság Dr. Nagy István ügyvéd (**ügyvéd címe.**) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,- a Pál és Kozma Ügyvédi Iroda (**ügyvédi iroda címe.**) által képviselt **alperes neve(alperes címe.)** alperes ellen bírói **szolgálati jogviszony megszüntetése** miatt indított perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **14.** sorszámú végzésével kijavított **2.M.146/2013/7.** számú ítélete ellen a felperes **8.** és az alperes **9.** számú fellebbezése alapján meghozta az alábbi

í t é l e t:

az elsőfokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatja és a felperes átalány-kártérítés megfizetése iránti keresetét elutasítja, az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 300.000 (háromszázezer) forintra leszállítja.

Egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Ugyancsak kötelezi a felperest, hogy az államnak – külön felhívásra – fizessen meg 800.000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az eljárásban meg nem térült illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A keresetnek helyt adó elsőfokú ítélet megállapította, hogy az alperes bírói szolgálati jogviszonyának megszüntetése jogellenesen történt. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek törvényes levonásokkal terhelten 9.315.348,- Ft-ot és kamatát, törvényes levonásoktól mentesen (átalány-kártérítésként) pedig 9.163.444,- Ft-ot és ennek késedelmi kamatát, valamint 635.000,- Ft perköltséget.

Az alperes álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes szolgálati jogviszonyban az alperessel állt, s miután a jogviszony megszüntetése jogellenesnek bizonyult, ennek jogkövetkezményét az alperesnek, mint munkáltatónak kell viselnie, neki kell megtérítenie az átalány-kártérítést is. A bíróság ítéletében a felperes által

csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján az alperest 500.000,- Ft + áfa perköltség megfizetésre kötelezte.

Az elsőfokú ítéletet a felperes és az alperes is fellebbezéssel támadta meg. A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes által fizetendő perköltség 1.847.879,- Ft + Áfa összegre való felemelését kérte. Azzal érvelt az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése jogszabályt sért, mert az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a pertárgy értékét a felperes egyévi távolléti díjának összegében kell meghatározni, a perben ugyanis nem a munkajogviszony léte vagy nemléte volt a vitás, mert a felperes a perben vagyoni igényként 18.478.792,- Ft és járulékai megfizetésére irányuló pénzkövetelést érvényesített. A jogi képviselőjével kötött megállapodás alapján ennek 10%-a + Áfa összegnek megfelelő ügyvédi munkadíjat kell megfizetnie, s ennek megfizetését igényelheti a pereszes alperestől is. Arra az esetre, ha a pertárgy értékét mégis az egyévi távolléti díj alapján kellene meghatározni, álláspontja szerint a perköltségre vonatkozó rendelkezés akkor is jogszabálysértő, mert ebben az esetben a megállapodás alapján felperesnek járó perköltség 916.344,- Ft + Áfa, azaz: 1.163.756,- Ft lenne. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy ezt miért mérsékelte, a szerződésben meghatározotthoz képest mi indokolta az alacsonyabb ügyvédi munkadíj megállapítását. Hangoztatta, hogy az ügyvédi munkadíj mérséklésének nem állnak fenn a feltételei, hiszen az alperes volt az aki a pert megelőző felhívás ellenére a teljesítéstől elzárkózott, a felperes pedig a 36 éves szolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetése után nem hozható olyan helyzetbe, hogy a perköltségét döntően maga viselje.

Az alperes fellebbezése a per részbeni megszüntetésére, s ha erre nem kerülne sor, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására, a felperes átalány-kártérítésre irányuló keresetének elutasítására, a perköltség – 200.000,- Ft-ra való – leszállítására irányult. Azzal érvelt, hogy bár a felperes átalány-kártérítési igényének jogalapját nem vitatja, a követelés perben való érvényesítésének több eljárási akadálya van. Egyrészt a felperes azt nem a megfelelő alperessel szemben érvényesíti, a Bjt. 232/J. § (3) bekezdése alapján annak kifizetéséről ugyanis az **Hivatal** elnökének kellett intézkednie. Erre a jogalkotó teljesítési határidőt nem állapított meg, ezért a követelés idő előtti is. Nézete szerint a bírósági útnak azért sincs helye, mert a felperesnek a kártérítési igényét a Bjt. 142. § (1) és (2) bekezdése alapján először a munkáltatónál írásban kellett volna bejelentenie, s igényét csak a kérelme eredménytelensége esetén érvényesíthette volna a perben.

Hivatkozott arra is, hogy az átalány-kártérítési igény nem a szolgálati jogviszonyból származó követelés, mert a felperes jogviszonya a köztársasági elnök intézkedése folytán szűnt meg, ebből, valamint azon törvényi rendelkezésből, hogy annak teljesítéséről az **Hivatal** elnökének kell intézkednie következik, hogy e követelés a munkáltatóval szemben nem érvényesíthető. Arra az esetre, ha a felperes mégis a munkáltatótól jogosult kérni az átalánytérítést, hivatkozott arra, az után a kamat nem jár, mert az igényt csak az ítélet jogerőre emelkedésével válik esedékessé, így e körben munkáltatói késedelem nincs.

A felperesnek járó perköltség összegének leszállítását arra hivatkozva kérte, hogy az eltúlzott, nem áll arányban a kifejtett ügyvédi munkával.

A peres felek az ellenérdekű fél fellebbezésével összefüggésben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A felperes elismerte, hogy a másodfokú eljárás ideje alatt megkapta az átalánytérítést, és annak kamatait. Ennek ellenére a keresetét azért nem szállította le, mert az alperes vitatta a fizetési kötelezettségét, ezért úgy ítélte meg, hogy a pert követően az jogalap nélküli kifizetesként visszakövetelhetővé válik, ezért a már teljesített összeg megtartása mellett kérheti az alperes átalány- kártérítésben való jogerős marasztalását is. Kétszeres teljesítés esetén pedig az alperes igényét végrehajtás megszüntetési perben érvényesíthetné.

Arra az esetre, ha a bíróság az időközi teljesítést az átalány-kártérítés megfizetésnek tekintené a felperes a Ptk. 293. §-a szerinti elszámolást kért, és arra hivatkozott: a már teljesített összegből először a perköltséget kell levonni, és a fennmaradó összegeket kell a kamatokra, majd a tőkére elszámolni, és az így meg nem térült tőkeösszegekre és járulékaikra tartott igényt.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A másodfokú bíróság az iratok alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a korábban rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú eljárás adatai alapján a törvényszék a tényállást annyiban egészítette ki, hogy a felperes 2013. április 25-én tett nyilatkozatot, melyben a 2013. évi XX. tv. rendelkezéseire tekintettel bírói tisztségbe való ismételt kinevezését nem kérte, s igényt tartott 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalány-kártérítésre. Az alperes a nyilatkozatot 2013. április 25-én átvette.

Az alperes bankszámlájáról 2014. január 13-án a felperes javára 16.250.068,- Ft-ot utaltak át, ami magában foglalta – a járulékok levonását követően – a perköltségen kívül az elsőfokú ítéletben megállapítottak szerint a felperes elmaradt munkabérért, az átalány-kártérítést, és ezen összegek kamatait.

A másodfokú bíróság először vizsgálta, hogy fennállnak-e az alperes által hivatkozott pergátló akadályok, az eljárást részlegesen meg kell-e szüntetni.

Az alperes szerint a pert azért kell megszüntetni, mert a keresetlevelet idézés kibocsajtása nélkül el kellett volna utasítani, a felperes ugyanis az eljárást nem a jogszabályban meghatározott személy ellen indította meg. A Pp. 130. §. (1) bekezdés g.) pontjának alperes által hivatkozott szabálya akkor alkalmazható, amikor jogszabály határozza meg, hogy kinek ki ellen kell a pert megindítani, ilyen eljárási szabályok érvényesülnek pl.: a sajtó-, a származási-, gondnoksági perekben. A munkajogi eljárásokban nincs olyan rendelkezés, ami előírná kinek ki ellen kell a peres eljárást megindítani, ezért ha a dolgozó nem a munkáltatója, vagy azon személlyel szemben indítja meg az eljárást, akivel szemben a követelés érvényesíthető, nem a peres eljárás megszüntetésének van helye, hanem az anyagi jogi legitimáció hiánya miatt a keresetet érdemben kell elutasítani. Az alperes által

e körben felhozott érvek tehát a per megszüntetéséhez nem adnak alapot, azokat a kereset érdemi elbírálása során kell figyelembe venni.

Azon kérdés megítélésénél, hogy az átalány-kártérítés peresítése idő előtt (Pp. 130. §. (1) bekezdés f.) pont) történt-e, abból kell kiindulni, hogy a felperes a keresetindítás előtt 2012. november 29-én a munkáltatónál bejelentette, jogviszonya megszüntetésével összefüggésben elmaradt illetményére, és jogfenntartással kárai megtérítésére tart igényt. Ezt követően a 2013. évi XX. tv. módosította a Bjt-t, amely rendezte az Bjt alkotmányellenesnek bizonyult 90. § ha) pontja alapján felmentett bírók helyzetét. Az ezzel összefüggő igények körében a Bjt. 232/J. § (1) bekezdése csupán a bírói nyilatkozat megtételére állapított meg jogvesztő határidőt. Ha a bíró úgy nyilatkozott, hogy nem kéri ismételt bírói kinevezését, a Bjt. 232/J. § (6) bekezdés alapján ugyan 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalány-kártérítésre tarthatott igényt, ennek kifizetésének határidejét azonban a jogszabály nem határozta meg. A felperes 2013. április 25-én nyilatkozott, hogy nem kéri ismételt bírói kinevezését, és igényt tart a 12 havi térítésre. Ezzel megnyílt igénye annak követelésére. Teljesítési határidő hiányában a feleket kölcsönösen terhelő együttműködési kötelezettség és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményéből eredően (Bjt. 222. § (1) bekezdés és Mt. 6. §) az átalány-kártérítést ésszerű időn belül teljesíteni kellett volna. Ez az ésszerű határidő a per alatt mindenképpen eltelt, a Pp. 158. § (3) bekezdése értelmében pedig az idő előtt indított pert nem lehet megszüntetni, ha a követelés a határozat meghozatala előtt lejárt. Tekintettel arra, hogy az átalány-kártérítési a peres eljárás során teljesítésre kerül, vagyis az alperes az igényt maga is lejártnak tekintette, így eme érvelése sem volt akadály a kereset érdemi elbírálásának.

Az alperes a felperesi igény elbírálásának akadályaként jelölte meg, hogy azt nem előzte meg a munkáltató előtti kártérítési igény érvényesítése (Pp. 130. § (1) bekezdés c.) pont). Nem vitás, hogy a per megindulásakor hatályos Bjt. a jogviszony jogellenes megszüntetésének szankciójaként kizárólag a kártérítést határozta meg, amit a Bjt. 145. § (3) bekezdése és 142. § (1) bekezdése szerint először a munkáltató előtt kellett érvényesíteni, és annak eredménytelensége esetén nyílt csak meg a bírói út igénybevétele a lehetősége. A 2013. évi XX. tv. azonban a bírói szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének szankciórendszerét kialakította, és az erre vonatkozó szabályokat a Bjt. 145. § (4)-(7) bekezdésébe iktatta be, amit a Bjt. 232/D. § (3) bekezdése alapján a jogszabály módosulásakor már folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. Az alkotmányellenesnek minősülő jogszabály alapján felmentett bírók esetében pedig a Bjt. 232/J. § (6) bekezdése akként rendelkezik, ha a bíró az (1) bekezdésben meghatározott nyilatkozatával nem kéri a bírói tisztségbe való visszahelyezését, az **Hivatal** elnöke intézkedik számára 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalány-kártérítés megfizetésére. A bíró ezt meghaladó vagyoni kárát pedig bíróság előtt érvényesítheti. Ezen jogszabályi módosulással elvált egymástól a bírói szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódó átalány-kártérítési és a klasszikus kártérítési igény érvényesítésének a rendszere. A megváltozott jogszabályokra tekintettel a felperes átalány-kártérítési igényét közvetlenül a bíróság előtt érvényesíthette, nem kellett azt megelőznie egy olyan munkáltatói eljárásnak, amelyben a foglalkoztató elutasító határozatot hoz.

A kereseti igény érdemi elbírálása során vizsgálandó volt, hogy a felperes az igényét kivel szemben érvényesítheti.

A bírói jogosultságok gyakorlásához speciális közjogi felhatalmazás a köztársasági elnök kinevezése szükséges és, e jogok megszűnése is azon közjogi aktushoz kapcsolódik, amellyel a köztársasági elnök a bírót felmenti. Mindez azonban nem változtat azon, hogy a bíró és munkáltatója, adott esetben a felperes és a alperes nevek között állt fenn a bírói szolgálati viszony. A felperes ezért a bírói szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos valamennyi igényét a munkáltatóval szemben érvényesíthette. Tény, hogy a Bjt. 232/J. §-a az átalány-kártérítés érvényesítésére speciális szabályokat írt elő, a (6) bekezdés úgy rendelkezett, ha a bíró nem kérte a bírói tisztségbe való visszahelyezését, az **Hivatal** elnökének kellett intézkednie a 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalány-kártérítés megfizetése iránt. Ez a szabály azonban nem változtatta meg a munkáltató személyét, akivel szemben az igény érvényesíthető, egy speciális eljárási szabálynak tekintendő, ami az igény érvényesítés rendjét határozta meg. A felperes az igényérvényesítés rendjét, szabályait betartotta, ennek ellenére az átalány-kártérítés nem került számára kifizetésre, a másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért azt a perben az alperestől követelhetette. Az elsőfokú bíróság ezért az alperest jogszerűen marasztalta az átalánytérítés megfizetésére.

A másodfokú eljárásban a kiegészített tényállás alapján megállapítható, hogy a felperesnek járó átalány-kártérítés teljesítésre került. A perben vita alakult, hogy ezt kinek a teljesítésének kell tekinteni, az a felperesi igény kielégítését szolgálja-e. Az alperes azt állította, hogy a munkáltatói számla felhasználásával azt **Hivatal** fizette ki, az alperesi teljesítésnek nem minősülhet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ennek nincs jelentősége, mert bár az átalány-kártérítés kifizetéséről az **Hivatal** elnökének kellett gondoskodnia, ennek elmaradása miatt a munkáltató teljesítési kötelezettsége is beállt, így bármelyikük is teljesített, azt a követelést kiegyenlítésének kell tekinteni. Nem fogadható el ugyanis ama felperesi érvelés, hogy a teljesítés ellenére az átalány-kártérítésre a keresetét azért kell fenntartania, mert csak az alperesi teljesítés tekinthető a követelés kiegyenlítésének, más teljesítése – annak jogalap nélkülségére hivatkozva – visszakövetelhető lenne.

A polgári jogban általánosan érvényesül az az elv, hogy a jogosult a harmadik személy részéről felajánlott teljesítést is köteles elfogadni, ha ehhez a kötelezett hozzájárult, és a szolgáltatás nincs személyhez kötve, illetőleg nem igényel olyan szakértelmet vagy képességet, amellyel a harmadik személy nem rendelkezik. A kötelezett hozzájárulása nem szükséges, ha a harmadik személynek törvényes érdeke fűződik ahhoz, hogy a teljesítés megtörténjék (Ptk. 286. § (1) bekezdés). Mindebből az következik, az átalány-kártérítés teljesítése az alperes számlájáról történt, ezért azt kell vélelmezni, az a munkáltató teljesítése. A felek jogviszonyában az alperes és az **Hivatal** megállapodása ebből a szempontból közömbös, de ha a teljesítés mégsem az alperestől származna, az a harmadik személy részéről olyan teljesítésnek minősülne, ami a követelés kiegyenlítését szolgálja, s a kifizetéshez az alperes hozzájárulására azért nem volt szükség, mert a Bjt. 232/J. §. (6) bekezdése alapján az **Hivatal**-nak a teljesítéshez törvényes érdeke fűződött. Az **Hivatal** teljesítését is tehát a perbeli követelés kiegyenlítésének kellene tekinteni. A per alatti

teljesítésre tekintettel a felperesnek a másodfokú határozat meghozatalkor már nem volt olyan a jogviszony megszüntetésével összefüggő anyagi igénye, ami ne került volna kiegyenlítésre, amiért is az átalány-kártérítésre irányuló keresetét el kell utasítani.

A másodfokú bíróság az átalány-kártérítésre vonatkozó igényt részben sem találta teljesíthetőnek, mert a felperes által igényelt elszámolási mód alkalmazásának nem álltak fenn a feltételei. A teljesítéskor hatályos régi Ptk. 293. §-a kimondta, ha a kötelezett kamattal és költséggel is tartozik, és a fizetett összeg az egész tartozás kiegyenlítésére nem elég, azt elsősorban a költségre, azután a kamatra és végül a főtartozásra kell elszámolni. A kötelezett eltérő rendelkezése hatálytalan. A felperesi álláspont szerint a 2014 januárjában fizetett összegből először a perköltséget, majd a kamatot kell elszámolni, így viszont a teljesítés nem elegendő a tőketartozás maradéktalan kiegyenlítésre. Ez az álláspont hibás, mert az elsőfokú ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezése fellebbezés miatt nem emelkedett jogerőre, így e tartozás még nem vált esedékessé, ezért a teljesítésből a perköltséget nem lehet elszámolni. A felperes pedig azt nem tette vitássá, hogy a teljesített összeg teljes fedezetet nyújtott az ítéletben megállapított elmaradt munkabér, az átalány-kártérítés és ezek teljesítésig esedékessé vált kamatára.

A felperes perköltség igényét a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján érvényesítette. Nem vitás az ügyvédi megbízási díj – a szolgáltatás és ellenszolgáltatás egyensúlyát is figyelembe véve – szabad megállapodás tárgya, ezért a szerződő felek nem zárhatók el attól, hogy abban állapodjanak meg, hogy az ügyvédi munkadíjat a perben érvényesített valamennyi igény és járulékai, esetleg az ítéletben meghatározott pénzbeli marasztalás és járulékai figyelembevételével határozzák meg. A jogvégzett szerződő felek azonban az ügyvédi munkadíj számításának alapjaként nem a peresített pénzbeli követeléseket, hanem a pertárgy értékét határozták, s a megbízási díjat annak 10%-ában jelölték meg. A megbízási szerződésben is rögzítették, a jogi képviselő feladata: a felperes szolgálati jogviszonya megszüntetése miatt indított perben való képviselő. A szerződő feleknek tudniuk kellett, hogy az ilyen perben a pertárgy értékét nem az általános, hanem speciális rendelkezés, a Pp. 24. § (1) bekezdés b.) pontja alapján kell meghatározni, vagyis az az egy évi távolléti díjnak felel meg, ami 9.163.440,- Ft. A bíróság értelmezése szerint a felek által kötött megbízási szerződés alapján ez az összeg lehet az ügyvédi munkadíj elszámolásának alapja. A szerződés szerint a felperesnek a perérték 10%-át áfa-val növelten kell megbízási díjként megfizetnie összegben kell megfizetnie, ami 916.344,- Ft (bruttó 1.163.756,- Ft) lehetne. Az elsőfokú bíróság azonban ezt mérsékelte, bár valóban nem indokolta, hogy erre milyen szempontok alapján került sor. A felperes ezért helyesen hivatkozik arra, hogy az elsőfokú ítélet e körben jogszabályt sért, mert az elsőfokú bíróság indoklási kötelezettségét megsértette (Pp. 221. § (1) bekezdés).

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a szerződésben megállapított ügyvédi munkadíj mérsékelhető, ha az nem áll arányban a perben kifejtett ügyvédi munkával. Az ügyvédi munka körében figyelembe kell venni a pert megelőző és a peres eljárásban kifejtett tevékenységet. A felperesi képviselő a pert megelőzően egyoldalas beadványban hívta fel az alperest a teljesítésre. Ennek eredménytelensége után keresetlevelet nyújtott be a bírósághoz, ami kb.: 3 oldalnyi terjedelmű volt. A jogszabály változása után a

keresetét módosította, ez kb. 1 oldalnyi iratban történt meg. A bíróság az ügyben egy tárgyalást tartott, amely 2 órányi időt sem vett igénybe. Tekintettel arra, hogy a perindítás azt követően történt, hogy az Alkotmánybíróság megsemmisítette a felmentés alapjául szolgáló jogszabályt, ezért a jogvita egyszerű jogi megítélésű, egyszerű tényállásúnak minősült, így a jogi háttér és a tényadatok kutatása a jogi képviselőtől nem igényelt további jelentős időráfordítást. A bíróságnak ezért azt kellett mérlegelni, hogy 5 oldalnyi beadvány elkészítése és 2 órányi tárgyalási jelenlét során kifejtett ügyvédi tevékenység arányban áll-e a felperes és jogi képviselője által kikötött ügyvédi munkadíjjal. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem, sőt még az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj is eltúlzott, ezért alapos az alperesnek az az igénye, hogy a felperesnek járó perköltség összegét a másodfokú bíróság mérsékelje. A fentiek figyelembevételével a másodfokú bíróság a kifejtett ügyvédi tevékenységgel 235.000,- Ft- munkadíjat talált arányosnak, amit a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A. §-a alapján Áfá-val kell növelni.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet – részben – a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban a jogviszony jogellenes megszüntetése már nem volt az eljárás önálló tárgya, csupán az ebből eredő egyik igény, a 12 havi átalány-kártérítés érvényesíthetősége, valamint a felperesnek járó perköltség összege volt vitás. A fellebbezési érték így 10.811.319,- Ft (9.163.444,- Ft, + 1.647.879,- Ft). Az alperesi fellebbezés végső kimenetelét illetően az átalány-kártérítést illetően teljesen, míg a perköltséget illetően döntően eredményesnek, míg a felperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult. Az alperes pernyertessége így szinte teljes körű (kb. 99%), ezért igényt tarthat másodfokú perköltségei megtérítésére, amit a törvényszék a fellebbezési érték alapján határozott meg, azt azonban mérsékelte. A bíróság a mérséklésnél figyelembe vette, hogy a bíróság a másodfokú eljárásban 4 tárgyalást tartott, azokon az alperes képviselője jelen volt, elkészítette a fellebbezést és 2 alkalommal előkészítő iratot is szerkesztett. Mindezek alapján a bíróság a kifejtett munkával arányban az alperes javára 235.000,- Ft másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltséget állapított meg, amit Áfá-val növelt (Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 81. § (1) bekezdés és 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdések, valamint 4/A. § (1) bekezdés).

A felperesnek pervesztessége arányban viselnie kell a tárgyi költségfeljegyzés folytán le nem rótt fellebbezési illetéket (Pp 258/B. §, valamint 6/1986. (VI.20.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés). Az így meg nem térült eljárási illeték az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

ékesfehérvár, 2014. december 16.

Dr. Kaló Zsuzsanna sk a tanács Müllerné Dr. Hradszky

Gieszné Dr. Boda Orsolya

elnöke

Erzsébet sk előadó bíró

sk bíró